

37. SÂFFÂT SÛRESİ

Mekke döneminin ortalarında indirilmiştir. Adını, sıra sıra dizilenlere işâret eden ilk ayetinden almıştır. 182 ayettir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla!

Beni yoktan var edip üstün yeteneklerle donatan ve kulluk göreviyle yeryüzüne gönderen sonsuz şefkat ve merhamet sahibi yüce Rabb'imın adıyla, O'nun verdiği güç ve yetkiye dayanarak ve yalnızca O'nun adına okuyor, söylüyorum:

1. Sıra sıra dizilenlere; zâlimlere karşı mücâdele için cephede sıra sıra dizilen mücahitlere, namazda saf tutan müminlere, kendi yörüngelerinde akıp giden gök cisimlerine, Allah'ın huzurunda saflar hâlinde duran meleklerle yemin olsun,

2. Haykırıp sürenlere; yeryüzünde fitne kalmayınca kadar savaşmaya and içmiş

mücahitlere, suçluları kötülükten alıkoyan âdil hâkim ve yöneticilere, İslâm ordularını sevk ve idare eden komutanlara, rüzgarları evirip çeviren veya kâfirlerin canını alıp onları cehenneme sürükleyen meleklerle yemin olsun,

3. Öğüt okuyanlara; bir öğüt ve uyarı olan bu Kur'an'ı anlamaya çalışarak okuyan Müslümanlara, Allah'ın kitabını öğrenen, öğreten ve yaşayan alimlere, hakîkati tüm insanlığa duyurmak için seferber olan İslâm dâvetçilerine ve Allah'tan aldığı vahyi Peygamberlere ileten meleklerle **yemin olsun ki,**

4. Evet, bütün bunlara yemin olsun ki, ey insanlar, **sizin ilâhınız ancak bir tek İlâh olan Allah'tır! O Allah ki;**

5. Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan her şeyin gerçek Sahibi, Yöneticisi, Efendisi ve **Rabb'idir;** aynı zamanda **doğuların** ve batıların, bütün doğuş ve batışların da **Rabb'idir!** Evrendeki bütün gündoğumu ve günbatımı

noktalarının Rabb'idir! Bu gündeğumu ve günbatımlarıyla aydınlığı karanlığa, karanlıkları aydınlığa çeviren Allah, gönderdiği Kur'an sayesinde zulüm ve cehâlet karanlıklarını paramparça edecek ve ışığa susamış gönülleri iman ve İslâm nuruyla aydınlatacaktır. Çünkü O, bütün zamanların ve mekânların Hâkimidir.

İşte bu hükümlerliğin bir alâmeti olarak:

6. Biz dünyaya en yakın göğü muhteşem güzelliklerle, parlak birer inci demeti gibi ışıdayan yıldızlarla süsledik.

7. Ve onu, gelecekte haber verdiklerini iddia eden astrologların, medyumların, falcıların, kahinlerin haber kaynağı olan her türlü azgın ve isyankâr şeytanın istilasından koruduk.

8. İşte bunun içindir ki, şeytanlar gelecekte haber veremez, gaybla ilgili bilgiler çalmak üzere semaya yükselip seçkin melekler topluluğunun kendi aralarındaki konuşmaları dinleyemezler; buna teşebbüs ettikleri takdirde, her yandan

sürölüp kovulurlar!

9. Hem de, son derece **alçaltılmış, onurları kırılmış bir hâlde!** Fakat asıl cezayı âhirette çekecekler: **Onlar için, sonsuza dek sürecektir bir azap var!**

10. Demek ki cinler, göklerde diledikleri gibi gezemez, fizik âlemin sınırlarını aşarak gelecek hakkındaki bilgilere ulaşamazlar. **Ancak** melekler arasında geçen konuşmalardan **bir kırıntı kapan olursa, onun da peşine derhal yakıcı bir alev** olarak bir yıldız **takılır** ve onu yakıp küle çevirir. Şu hâlde:

Geleceği bildiğini iddia eden kahinler, medyumlar, falcılar kesinlikle yalan söylüyorlar.

B u Kur'an, hiçbir cin veya şeytanın müdâhalesine maruz kalmadan, orijinal şekliyle insanlığa ulaştırılmıştır.

11. Ey Müslüman! İnkârcılara bu ayetleri oku ve **soy onlara; onları öldükten sonra yeniden**

yaratmak, Bizim yarattığımız bunca varlıkları yaratmaktan **daha mı zor?** Nitekim **Biz onları,** basit ve ilkel bir maddeden, **cıvık bir çamurdan yarattık.**

12. Evet, ey inanan insan; **sen** bu muhteşem kudrete **hayran kaldın; onlar ise** seninle **alay ederler!**

13. V e Kur'an ile **uyarıldıklarında, öğüt almaya yanaşmazlar.**

14. Hakikati gözler önüne seren bir delil veya bir **ayet gördüklerinde, küçültücü sözlerle onu etkisiz kılmaya çalışırlar:**

15. “Vicdanları sarsıp derinden etkileyen bu Kur'an, bir büyücünün uydurduğu efsunlu sözlerden başka bir şey olamaz!” derler.

16. Yeniden dirilişi de inkâr ederek, “N e yani; **biz ölüp toprak ve çürümüş kemik yığınınına dönüştükten sonra yeniden mi diriltileceğiz?**

17. “Hem biz, hem de geçmiş atalarımız, öyle mi?”

18. Onlara de ki: “Evet; hepiniz diriltileceksiniz, hem de alçaltılmış bir şekilde!”

19. Çünkü kıyâmet ve yeniden diriliş olayı, **yalnızca bir çığlıktan ibarettir**, o komut verilir verilmez, bütün insanlar mezarlarından fırlayacak ve şaşkınlıkla etraflarına **bakacaklar:**

20. “Eyvah!” diye feryat edecekler, “İşte bize haber verilen Ceza Günü!” Bunun üzerine, Allah onlara seslenecek:

21. “Evet; bugün, sizin vaktiyle yalanlayıp durduğunuz Yargı Günüdür!”

22. “Zebaniler! Bu zâlimleri, onlara destek vererek zulme ortak olan taraftarlarını ve Allah’ın yanı sıra kulluk ettikleri o ilâhlık taslayan liderlerini, akıl hocalarını, efendilerini gruplar hâlinde bir araya toplayın!”

23. “Sonra da, hepsini cehennemin yoluna sürün!”

24. “Ve onları orada bekletin; çünkü onlar, yaptıkları zulüm ve haksızlıklardan dolayı sorguya çekilecekler!”

25. “Evet, ey zâlimler! Hani ilâhlarınız sizi kurtaracaktı? Ne oldu size, neden birbirinize yardım etmiyorsunuz?”

26. Hayır; kimse kimseye yardım edemeyecek! Çünkü bugün bütün insanlar ve cinler, Allah’ın irâdesine boyun eğmişlerdir.

27. Derken zâlimler, birbirlerine dönüp bir zamanlar kulluk ettikleri liderlerini, efendilerini suçlamaya başlayacaklar:

28. “Siz ey şeytanlar, bizi yaldızlı sözlerle aldatıyordunuz! Bazen Allah’ın adını kullanarak, kimi zaman gururumuzu okşayarak bize hep sağımızdan yanaşırdınız!”

29. Buna karşılık liderleri, “Hayır!” diye karşılık verecekler, “Siz zaten Allah’ın ayetlerine hiçbir zaman inanmamıştınız ki!”

30. “Üstelik, bizim sizi zorlayacak bir gücümüz de yoktu! Aksine, siz kendi irâdenizle azgınlık ediyordunuz!”

31. “Böylece, Rabb’imizin zâlimler için tâ ezelden verdiği azap sözü bizim için kaçınılmaz oldu! Hepimiz suçluyuz; yaptığımız kötülüklerin acı meyvesini hep birlikte tadacağız!”

32. “Evet, sizi yoldan çıkardık; çünkü kendimiz de yoldan çıkmıştık!”

33. Kuşkusuz onlar, o gün azâbı birli kte çekecekler.

34. İşte Biz, suçlulara böyle yaparız!

35. Çünkü onlara “Allah’tan başka tanrı yoktur! O hâlde, yalnızca O’na itaat etmelisiniz!”

denildiği zaman, anlamsız bir gurura kapılarak, Kur'an'dan uzaklaşırlardı.

36. Ve “ Muhammed adındaki cin çarpmış, çılgın, deli bir şâirin sözüyle, yüzyıllardan beri tapındığımız ilâhlarımızı terk mi edeceğiz?” derlerdi.

37. Hayır; hâlbuki o ne çılgındı, ne de şâir! Tam aksine, size Rabb'inizden gerçeği getirmişti ve kendisinden önceki bütün Elçilerin tebliğ ettiği evrensel inanç sistemini, Hak Dini doğrulamıştı.

38. İşte bu yüzden, siz ey zâlimler! Bugün, hak ettiğiniz can yakıcı azâbı tadacaksınız!

39. V e sadece, işlediğiniz kötülüklerin cezasını çekeceksiniz.

40. Ancak Allah'ın seçkin ve samîmî kulları başka!

41. Cennette onları, dünyadayken az çok

tattıkları **tanıdık nîmetler bekliyor:**

42. Çeşit çeşit **meyveler** ve daha neler, neler... Böylece **onlar**, orada saygıdeğer bir misafir olarak **ağırlanacaklar.**

43. Yani, **nîmetlerle dolu o cennet diyarında.**

44. Hem de, çeşit çeşit mücevherlerle işlenmiş **koltuklara karşılıklı uzanmış bir hâlde.**

45. **Onlara**, cennetteki şarap **pınarlarından** doldurulmuş **kadehler sunulacak.**

46. **Dupduru ve içenlere lezzet veren** bir şarap. Öyle ki;

47. **N** e dünyadaki içkiler gibi **sağlığa** zararlıdır, ne de sarhoş eder.

48. **Ve yanı başlarında, tatlı ve yumuşak bakışlı, güzel gözlü hanımlar olacak.**

49. Âdetâ, gün yüzü görmemiş inciler gibi pırıl pırıl, onlara daha önce hiç kimse dokunmamış, tertemiz hanımlar.

50. Derken bu bahtiyârlar, geçmiş günleri hatırlayarak **aralarında sohbet etmeye başlayacaklar:**

51. İçlerinden biri, “Ey cennet yoldaşlarım!” diyecek, “Benim dünyadayken bir tanıdığım vardı.”

52. “Bana sürekli, “Sen de mi Kur’an’ın hak olduğuna inanan şu gerici yobazlardansın?” derdi. Bununla da kalmaz:

53. ‘N e yani, biz şimdi ölüp toprak ve kemik yığınınna dönüştükten sonra yeniden diriltilip Allah’ın huzurunda mahkemeye çıkarılacağız, öyle mi?’ diyerek âhireti inkâr ederdi.”

54. “Bakın arkadaşlar, bu zâlimin şimdi ne durumda olduğunu görmek ister misiniz?”

55. Adamın sözleri biter bitmez, Allah tüm cehennemlikleri onlara gösterecek. **Böylece**, o da diğer arkadaşlarıyla birlikte, sözünü ettiği kâfiri görmek için cehenneme doğru **bakacak ve onu, ateşin tam ortasında görecek!**

56. **V**e ona, **“Allah’a yemin olsun ki,”** diyecek, **“az kalsın beni de mahvedecektin!”**

57. **“Eğer Rabb’im bana hidâyeti lütfetmiş olmasaydı, kesinlikle ben de cehenneme atılanlardan biri olurdum!”**

58. Sonra cennetteki arkadaşlarına dönerek, **“Biz artık hiç ölmeyeceğiz, değil mi dostlar?”** diye heyecanla soracak:

59. **“Dünyadaki ilk ölümümüzden başka bir daha ölümü tatmayacağız ve bize asla azap edilmeyecek, değil mi?”**

60. **“Bu, gerçekten ne büyük bir başarı, ne büyük bir kurtuluş!”**

61. Öyleyse ey insanlar! Başarı kazanmak için çalışanlar, bu uğurda çaba harcasınlar!

62. Ey zâlimler! Şimdi söyleyin bakalım; cennette böyle bir ağırlanma mı daha iyidir, yoksa cehennemde inkârcıları bekleyen korkunç zakkum ağacı mı?

63. Doğrusu Biz bu ağacı, Allah'ın ayetleriyle alay etmek için fırsat kollayan zâlimler için bir sına m a aracı kıldık. Nitekim onlar, “Cehennemde alevlerin arasında ağaçlar da mı yetişiyormuş?” diyerek seninle alay edecekler.

64. Hâlbuki o, cehennemin dibinden çıkan ve dünyadaki ağaçlara asla benzemeyen ölümcül bir ağaçtır.

65. Meyveleri, tıpkı şeytanların kellesi gibi korkunç ve tiksindiricidir!

66. Zâlimler, karınları şişinceye kadar ondan yemek zorunda bırakılacaklar.

67. Zakkum yemeğinin üzerine, iç organları paramparça eden, kusmuk ve irin katılmış kaynar sudan içecekler.

68. Sonra yine ateşe dönecekler. Ve bu, sonsuza dek böyle sürüp gidecek.

69. Çünkü onlar, atalarının yanlış yolda olduğunu gördükleri hâlde,

70. Körü körüne onların izinden gidiyorlardı!

71. Hâlbuki, onlardan öncekilerin çoğu yoldan çıkmıştı.

72. Üstelik onlara, kendi içlerinden kendileriyle aynı dili konuşan uyarıcılar da göndermiştik.

73. İşte bak, güzelce uyarıldıkları hâlde, Allah'a başkaldıranların sonu nice olmuş!

74. Fakat Allah'ın seçkin ve samîmî kulları

elbette **başka!** İşte buna güzel bir örnek:

75. Andolsun Nûh, uğradığı sıkıntılardan dolayı **Bize** el açıp **yalvarmıştı ve Biz** onun duâsına **ne güzel karşılık vermiştik!** Şöyle ki:

76. Onunla birlikte mü'minleri **v e** kendisine inanan **ailesini** Nûh tufanı diye bilinen ve bütün kâfirleri yutup yok eden **o büyük felâketten kurtardık.**

77. Ve yeryüzünde, **yalnızca onun v e** ona inananların **soyunu devam ettirdik.**

78. Ayrıca onun, sonraki nesiller arasında kıyâmete kadar övgüyle anılmasını sağladık:

79. Bütün âlemler içinde, selâm olsun Nûh'a!

80. Güzel davrananları Biz, işte böyle mükâfâtlandırırız!

81. Çünkü o, ayetlerimize hakkıyla **inanmış**

kullarımızdandı.

82. Evet, Nûh'u ve ona inan anları kurtardık; **sonra da,** adını anmaya bile değ er görmediğimiz **diğ erlerini sulara gömdük!**

83. N h'tan yüzyıllarca sonra yaşıyan **İbrahim** de onun yolunu izleyenlerden biriydi.

84.       o, tertemiz bir kalple Rabb'ine yönelmiřti.

85. Nitekim, putlara tapan **babasına** ve **halkına** seslenerek, **“Nedir bu tapındığınız şeyler?”** demişti:

86. **“Siz Allah'ın yanı sıra, ř u uydurma il hlara da mı kulluk etmek istiyorsunuz?”**

87. **“Söyler misiniz,  lemlerin Rabb'i hakkındaki düşünceniz nedir?** Madem ki evreni yoktan var eden, yöneten, y nle ndiren ve tüm canlıları besleyen bir Yaratıc ının varlığına inanıyorsunuz, o hâlde neden yalnızca O'na kulluk

etmiyorsunuz?” Bu soruya cevap veremediler, fakat putlara tapmaktan da vazgeçemediler.

88. Müşrikler, bayram günü evlerinden yiyecekler getirir ve onları, —o yılki mahsullerin bereketlenmesi için— putların önüne bırakarak kırlara çıkıp eğlenirlerdi. Yine böyle bir günün akşamı, İbrahim’i de kutlamalara çağırdılar. **Bunun üzerine** İbrahim, üzgün ve düşünceli bir hâlde **yıldızlara bir göz attı ve:**

89. “**Doğrusu, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.** Bu yüzden, sizinle gelemeyeceğim.” dedi.

90. Onlar da onu orada bırakıp şehir dışında eğlenmeye gittiler.

91. O sırada İbrahim, plânını uygulamaya başladı. Mâbedin içine girerek, kavminin **putlarına gizlice yaklaştı ve** “Ne o!” diye seslendi, “Önünüze konan yiyecekleri **yemiyor musunuz?”**

92. “Neyiniz var sizin, niçin konuşmuyorsunuz?” Hâliyle, putlardan bir cevap çıkmadı.

93. Sonra İbrahim, eline geçirdiği bir baltayla **üzerlerine yürüyüp onlara** peş peşe **darbeler indirmeye başladı.** Böylece, en büyük put hariç, hepsini kırıp yerlere devirdi. Baltayı da en büyük putun boynuna astı.

94. Ertesi sabah manzarayı gören putperestler, bunu İbrahim’in yaptığını anladılar. **Bunun üzerine, koşarak onun yanına geldiler** ve etrafını sarıp onu sorgulamaya başladılar.

95. Zaten bunu bekleyen İbrahim, “Ey halkım!” dedi, **“Ellerinizle yonttuğunuz** ve kendilerini korumaktan âciz olan **şeylere mi tapıyorsunuz?”**

96. “Oysa sizi de, ellerinizle yapıp taptığınız bu putları **da yaratan, Allah’tır!** O hâlde, hepinizi O’na kulluğa dâvet ediyorum!”

Bu apaçık deliller karşısında verecek cevap bulamayan kâfirler, küfrün bildiği tek çare olan baskı, işkence ve sindirme mantığına başvurdular; derhal uyduruk bir mahkeme kurup İbrahim'i yargıladılar ve karar açıklandı:

97. “İlahlarımıza dil uzatan bu adamın derhal öldürülmesi gerekir! O hâlde, şehrin meydanında büyük bir ateş hazırlayın, sonra **onun için** yüksek **bir kule yapın ve onu** oradan **ateşe atın!** Atın ki, onun izinden gitmeyi düşünenler ibret alsınlar!” **dediler.**

98. Böylece, onu bir komploya kurban etmek istediler fakat **Biz**, İbrahim'i ateşten kurtararak onların heveslerini kursaklarında bıraktık. Sonra da **onları**, dünyada da âhirette de rezillik ve **alçaklığa mahkûm ettik!**

99. Böylece, İbrahim'in oradaki tebliğ görevi sona ermiş oldu. Bunun üzerine, **“Ben,” dedi,** “küfrün egemen olduğu bu ortamı terk ediyor ve **Rabb'ime yöneliyorum; O bana** izlemem

gereken **yolu** elbette **gösterecektir.**”

100. İbrahim, öz yurdunu terk edip Filistin’e yerleşince, **“Ey Rabb’im, bana hayırlısından bir evlat bağışla!”** diye yalvardı.

101. Biz de ona, İsmail adında çok şefkatli ve **yumuşak huylu bir çocuğunun** olacağını **müjdeledik.**

102. İlâhî müjde gerçekleşti ve İbrahim’in ikinci hanımı Hâcer’den bir çocuğu dünyaya geldi. İbrahim, bir süre sonra Allah’ın emriyle eşi ve çocuğunu Mekke’ye yerleştirdi. Yıllar sonra İsmail, İbrahim’in **yanında** yürüyüp **koşacak** ve denileni anlayıp uygulayacak **çağa ulaşınca,** babası onu karşısına aldı ve **“Sevgili yavrum!” dedi, “Ben, üç gecedir üst üste rüyamda seni kurban ettiğimi görüyor u m .** Sen de bilirsin ki, Peygamberlerin rüyası Allah’tan gelen açık bir emirdir ve mutlaka yerine getirilmesi gerekir. **Bir düşün, sen ne dersin buna?”** İsmail hiç tereddüt etmeden, **“Sana Allah tarafından**

emredilen neyse onu yap, bab acığım! Benim için endişelenme. Göreceksin, Allah'ın izniyle buna sabredeceğim!" dedi.

103. Böylece, ikisi de Allah'ın emrine tam bir teslimiyet gösterdiler; İbrahim, oğlu İsmail'i boğazlamak için yüzüstü yere yatırınca,

104. İşte tam o sırada, ona "Ey İbrahim!" diye seslendik:

105. "Rüyada sana vahyettiğimiz buyruklara bağlı kaldın! Biz de bunun karşılığında, sana evladını bağışladık ve ikinizi de en yüce makâma yükselttik! İşte Biz, güzel davrananları böyle ödüllendiririz!"

106. Doğrusu, bu gerçekten müthiş bir imtihândı! Ve İbrahim, en değerli varlığını Allah yolunda fedâ edebileceğini göstererek bu imtihânı kazandı.

107. Biz de, İsmail'in kurtuluş fidyesi olarak İbrahim'e büyük bir kurbanlık koç verdik. İşte

o günden beri müminler, Allah y olunda her şeylerini seve seve fedâ etmeye hazır olduklarını göstermek üzere, kurban bayramında kurban keser, böylece ataları İbr ahim'in izinden gittiklerini gösterirler.

108. Böylece Biz, onun sonraki nesiller arasında kıyâmete kadar övgüyle anılmasını sağladık:

109. O hâlde, selâm olsun İbrahim'e!

110. Güzel davrananları, işte böyle mükâfâtlandırırız!

111. Çünkü o, gerçekten tüm kalbiyle inanan kullarımızdandı.

112. Daha sonra ona, tertemiz bir insan ve b ü y ü k bir Peygamber olan İshak'ı müjdeledik.

113. Ayrıca hem kendisine, hem de oğlu İsmail ve İshak'a katımızdan nîmet ve bereketler

ihşan ettik. Fakat böyle mübarek bir Peygamberin soyundan gelmek, kişiye Allah katında özel bir statü, bir ayrıcalık kazandırmaz. **Onların soyundan gelenler arasında** Allah'ın gönderdiği bütün elçilere ve kitaplara iman eden **iyi insanlar olduğu gibi, kendisine açıkça kötülük eden zâlim kimseler de var.**

114. Gerçek şu ki, Biz vaktiyle **Mûsâ'ya ve Hârûn'a** da büyük bir lütufta bulunmuştuk.

115. Onları ve onların halkı olan İsrail Oğulları'nı Firavunun zulmünden koruyarak **büyük bir felâketten kurtarmıştık.**

116. Doğru yolda oldukları sürece onları **yardımımızla desteklemiştik de, böylece zâlimlere karşı üstün gelenler dâimâ onlar olmuştu.**

117. Bu iki Peygambere, doğruyu eğriyi apaçık ortaya koyan Tevrat adındaki kutsal Kitabı vermiştik.

118. Böylece her ikisini de dosdoğru yola iletmiş,

119. Ve sonraki nesiller arasında kıyâmete kadar övgüyle anılmalarını sağlamıştık:

120. O hâlde, selâm olsun Mûsâ'ya ve Hârûn'a!

121. Güzel davrananları, işte böyle mükâfâtlandırırız!

122. Çünkü onlar, gönderdiğim mesaja yürekten inanan ve bu inanç doğrultusunda hayat programlarını çizen kullarımızdandı.

123. Gerçek şu ki, İlyas da Elçilerimizden biriydi.

124. Hani İlyas, kavmine demişti ki: “Ey halkım! Artık zulüm ve haksızlıklardan vazgeçmenin ve sahte ilâhları terk edip bir tek Allah'a kulluk ederek cehennem ateşinden korunmanın zamanı gelmedi mi?”

125. “Ey halkım! Siz en mükemmel Yaraticıyı bırakıp da, sizin gibi yaratılmış bir varlık olan Ba’l adındaki bir heykele mi yalvarıyorsunuz?”

126. “Yani, sizin ve sizden önceki atalarınızın yegâne Efendisi, Sahibi ve Rabb’i olan tek Allah inancını bırakıp putperestliğe mi yöneliyorsunuz?”

127. Fakat onlar, İlyas’ın bütün uyarılarına rağmen onu yalanladılar. Bu yüzden, Hesap Gününde aşağılanmış bir hâlde huzurumuza getirileceklerdir.

128. Ancak Allah’ın dürüst ve samîmî kulları başka! İşte İlyas da bunlardan biriydi.

129. Onun, sonraki nesiller arasında kıyâmete kadar övgüyle anılmasını sağladık:

130. Öyleyse, selâm olsun İlyas’a ve onun izinden yürüyen bütün İlyas’lara!

131. Güzel davrananları, işte böyle mükâfâtlandırırız!

132. Çünkü o, gerçekten tüm kalbiyle inanan kullarımızdandı.

133. Gerçek şu ki, Lut da Elçilerimizden biriydi.

134. Hani onu ve inanan ailesin i kâfirlerin elinden kurtarmıştık.

135. Ancak zâlimlerle birlikte geride kalan ve böylece azâbı hak eden bir koca karı hariç! Lut'un hanımı olan bu kadın, müminlerle birlikte şehri terk etmek yerine, inkârcılarla kalmayı tercih etmişti.

136. Sonra da diğerlerini, korkunç bir azapla yerle bir etmiştik!

137. Siz ey Mekke halkı, seyahatleriniz sırasında sabah akşam onların viraneye dönmüş yurtlarından geçersiniz.

138. Peki, bunların başına gelenlerden hiç ibret almaz mısınız?

139. Gerçek şu ki, Yunus da Elçilerimizden biriydi.

140. Hani Yunus, bütün öğüt ve uyarılara rağmen bir türlü doğru yola gelmeyen kavminin baskılarından iyice bunalarak, görev yerini izinsiz terk etmiş ve yolcularla **dolu bir gemiye** binmiş ve halkını terkedip oradan **kaçmıştı**.

141. Fakat gemi, aniden gelen müthiş bir fırtına yüzünden batma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Bunu aralarında günahkâr bir kişinin bulunmasına bağlayan gemiciler, “Gelin aramızda kura çekelim de, bu felâketin kimin yüzünden geldiğini bulup onu gemiden atalım!” dediler. **Böylece aralarında kura çektiler ve Yunus, kurayı kaybedenlerden oldu.**

142. Böylece Yunus denize atıldı; dev dalgalarla boğuşurken, aniden büyük bir **balık onu yutuverdi, o ise, işlediği günahın acısıyla**

kendini kınayıp duruyordu.

143. Eğer o, pişmanlıkla Rabb'ine yönelip O'nun şânını yüceltenlerden olmasaydı,

144. Kesinlikle, insanların yeniden diriltileceği Güne kadar o balığın karnında kalır, yani orası onun mezarı olur ve asla oradan kurtulamazdı.

145. Nihâyet Yunus tövbe edi nce, onu hasta ve bitkin bir hâlde, bitki örtüsü olmayan ıssız bir sahile attık.

146. Ve ona gölgelik olsun diye, ku mlarda çabucak büyüyen geniş yapraklı bir bitki yetiştirdik. Böylece, iman etmeyecek zannedilen çorak gönüllere nasıl hayat verebileceğimizi göstererek, asla umu tsuzlu ğa, yılgınlı ğa düşmemesi gerektiğini ona öğrettik.

147. Daha sonra onu, nüfusu yüz bin —hattâ daha fazla— olan Ninova'ya, yani nasıl olsa inanmayacaklar diye bir zamanlar terk etti ği

ülkesine yeniden **Elçi olarak gönderdik.**

148. Böylece onlar, Yunus'un çağrısına uyup ona **iman ettiler. Biz de,** tepelerine binmek üzere olan azâbı geri çevirdik ve **onları, hayatlarının sonuna kadar** huzur içinde yaşattık.

149. O hâlde, ey Muhammed! Melekleri Allah'ın kızları sayan Arap putperestleri başta olmak üzere, kendilerine lââyık görmedikleri sıfatları Allah'a yakıştırmaya kalkışan bütün müşriklere seslener ek **sor onlara:** “Sahip olmakla gurur duydukları **erkek çocuklarını kendilerine,** utanç ve alçaklık sebebi saydıkları **kız çocuklarını da Rabb'ine mi** lââyık görüyorlar?

150. Yoksa Biz melekleri dişi olarak yarattık da, onlar da buna şahit mi oldular?

151. Dikkat; bazı kâfirler **yalan** ve iftiraya iyice alışmış olduklarından dolayı,

152. “Allah çocuk edindi!” diyorlar! Dikkat;

onlar kesinlikle yalan söylüyorlar! Üstelik, kızları erkeklerden değersiz gören bu zâlimler, utanç ve alçaklık sebebi saydıkları bir durumu Allah'a yakıştırarak, ne büyük bir cehâlet içinde olduklarını gösteriyorlar:

153. Allah oğulları bırakmış da, kendine çocuk olarak kızları mı tercih etmiş?

154. Ne oluyor size ey müşrikler, nasıl böylesine çarpık bir mantık yürütüyor, ne kadar çirkin hüküm veriyorsunuz?

155. Hiç aklınızı kullanmaz mısınız siz?

156. Yoksa iddialarınızı ispatlayacak apaçık bir delil mi var elinizde?

157. O hâlde, eğer doğru söylüyorsanız, haydi Allah'tan gelmiş olan Kitabınızı getirin de görelim!

158. Bazıları da, cinlerde esrarengiz ilâhî güçler olduğunu iddia ederek, Allah ile cinler

arasında bir çeşit akrabalık bağı, bir yakınlık olduğunu öne sürüyorlar! Oysa bizzat cinler de bilir ki, diğer bütün yaratıklar gibi kendileri de Hesap Günü yargılanmak üzere Allah'ın huzuruna getirilecekler.

159. Öyleyse Allah, onların uydurduğu acziyet ve noksanlık ifâde eden bütün niteliklerden uzaktır, yücedir! Ve bu nitelikleri O'na yakıştıranlar, elbette cezalarını çekecekler!

160. Ancak Allah'ın seçkin ve samîmî kulları başka! Çünkü onlar, Rablerini O'na yaraşır niteliklerle anıp yüceltir ve yalnızca O'na kulluk ederler.

161. O hâlde, ey inkârcılar! Ne siz, ne de o tapındığınız sahte ilâhlar,

162. Allah'ın seçkin ve samîmî kullarından bir tekini bile O'na karşı aldatıp yoldan çıkaramazsınız!

163. Kendi irâdesiyle cehenneme girmeyi

tercih edenler **hariç!** Yalnızca böyle azgınları saptırabilirsiniz siz!

O hâlde, ey Benim samîmî kullarım, zâlimlere meydan okuyarak deyin ki:

164. “Biz müminler, bir ailenin bireyleri gibi, düzenli bir şekilde birbirimize kenetlenmişizdir. Öyle ki, içimizden bir tek kişi bile yoktur ki, o n u n bu yapı içinde belirli bir yeri, bir derecesi olmasın.”

165. “ B i z müminler, gerek Rabb’imizin huzurunda namaz kılarken, gerek zâlimlere karşı cephe oluştururken, tuğlaları birbirine perçinlenmiş bir bina gibi, omuz omuza, sıra sıra dizilenleriz!”

166. “Biz müminler, hem sözlerimizle, hem davranışlarımızla Rabb’imizin adını tüm evrene ilan ederek O’nun sınırsız yüceliğini övgüyle tesbih edenleriz!”

167. Kâfirlere gelince, o n l a r hep şunu

söylerler:

168. “Eğer bizim elimizde, öncekilerden kalma öğüt verici bir ilâhî Kitap olsaydı,

169. Elbette biz de Allah’ın seçkin ve samîmî kulları olurduk!”

170. Hep böyle derler, fakat o dedikleri Kitap kendilerine tebliğ edilince, hemen onu inkâr ederler. Fakat nank ö r l ü ğ ü n cezasız kalmayacağını **yakında görecekler.**

171. Çünkü Biz, Elçi ve dâvetçi olarak gönderdiğimiz kullarımız hakkında, tâ ezelden şu hükmü vermiştik:

172. Onlar Allah’ın kitabına bağlı kaldıkları sürece, dâimâ ilâhî yardıma nâil olacak ve mutlaka başarı kazanacaklardır!

173. Çünkü eninde sonunda zaferi elde edecek olanlar, yolumuzda mücâdele eden ordularımızdır!

174. Öyleyse, ey Müslüman! Onların çirkin sözlerine, baskı ve eziyetlerine şimdilik sabret; **onları bir süre** kendi hallerine **bırak** ve bu çağrıya kulak verecek tertemiz gönüllere ulaşınca dek, bıkip usanmadan tebliğine devam et!

175. Bu arada, **onların** entrikaları dikkatle **izle**; zaten **onlar**, müminlerin üstün geldiğini **yakında görecekler.**

176. Şimdi hâlâ, bir an önce azâbımızın gelip çatmasını mı istiyorlar?

177. Şunu iyi bilsinler ki, o azap **yurtlarına gelip çökünce, uyarıldıkları** hâlde kulak asmayanların **sabahu**, gerçekten çok **acıklı** bir sabah **olacak!**

178. Evet, onların baskı ve eziyetlerine şimdilik sabret; **onları bir süre** kendi hallerine **bırak.**

179. Ve onların başına gelecek azâbı **gözetle,** zaten **onlar da** kendilerini bekleyen acı âkıbeti

yakında **görecekler!** Öyle ya:

180. Sonsuz kudret ve azamet sahibi Rabb'in, onların uydurduğu bütün acziyet ve noksanlık ifâde eden niteliklerden uzaktır, yücedir!

O hâlde, hep birlikte deyin ki:

181. Selâm olsun, O'nun mesajını taşıma şerefine nâil olan **Elçilere** ve onları adım adım izleyen fedâkâr müminlere!

182. V e sonsuz **hamd** ve şükürler **olsun,** kendi yolunda mücâdele eden kullarını yardımsız bırakmayan **âlemlerin Rabb'i Allah'a!**